

[Pürschel.]

havde fundet en formildende Omstændighed deri, at der var flere, der havde begaaet Forbrydelsen, ja, saa vidner det ikke til Fordel for den paagældende Præst.

Thi hvad sagde jeg om dette Spørgsmaal i den danske Rigsdag? Det kan læses af dem, der har Interesse derfor i Spalte 2794. Jeg sagde, at det var meget muligt, at hver enkelt af dem, der havde været med, hvis han havde været alene, ikke vilde have begaaet denne Forbrydelse. Jeg fremhævede det for at bibringe Folk en Forstaaelse af, hvorledes Dommeren og Politimesteren kunde komme til den Vurdering, at disse Folk kunde godt løslades; men jeg tilføjede: Men jeg siger det ikke for at svække Kravet om Samfundets Reaktion over for Handlinger af denne Art.

Saa gaar en Præst hen og siger paa et offentligt Møde, at jeg har fremhævet det som en formildende Omstændighed! Det høffigste, man kan antage om denne Præst, er, at han ikke har vidst, hvad jeg har sagt, og jeg ønsker paa dette Sted at være høffig. Jeg faar formodentlig senere Lejlighed til at møde ham, og saa skal det blive paa en anden Maade.

Naar man nu spørger: Er Straffeloven af 1930 mildere end Loven af 1866? — saa vil jeg i det hele give Justitsministeren Ret i den Fremstilling, han har givet. Men jeg maa dog gøre opmærksom paa, at for saa vidt angaar de individuelle Strafferammer, er Loven af 1930 paa en lang Række Omraader mildere. Det gælder Drab, der efter den nugældende Lovs § 237 straffes med Fængsel fra 5 Aar til Livstid; Loven af 1866 havde for forsætligt Drab 8 Aar indtil Livstid og for Mord ubetinget Livsstraf — altsaa afgjort en mildere Strafferamme i den seneste Lov. Det gælder Voldtægt, hvor Straffeloven af 1866 i § 168 havde 4 Aar indtil Livstid eller i de grove Tilfælde Dødsstraf, medens Loven af 1930 i sin § 216 har fra 1 til 16 Aar eller paa Livstid, afgjort en mildere Strafferamme i Loven af 1930. Det gælder ogsaa Forbrydelser mod aandssvage Kvinder, hvor Loven af 1866 havde Strafferammen 8 Maaneder til 8 Aar, medens Loven af 1930 har 3 Maaneder til 8 Aar. Det gælder Røveri, hvor Loven af 1866 i § 243 havde fra 1—10 Aar indtil 16 Aar eller under skærpente Omstændigheder Livstid, medens Loven af 1930 har 6 Maaneder til 10 Aar, under skærpente Omstændigheder 16 Aar.

Men naar man ikke desto mindre har Lov at sige, at Loven af 1930 byder større Sikkerhed, saa er det, fordi den har de

generelle Bestemmelser, efter hvilke man kan skride ind over for de særlig farlige Forbrydere, saaledes som fremhævet af den højtærede Justitsminister ved Omtalen af Sikkerhedsforvaring og navnlig af Psykopatfængsler. Det er netop de to Institutioner, eller hvad man nu vil kalde det, der skaber det, som Offentligheden i den senere Tid taler om, Sikkerhed imod, at den Mand, der een Gang har forset sig, paa ny slippes løs paa Samfundet. Det er netop den Sikkerhed, der skabes gennem Sikkerhedsforvaring og Psykopatfængsel, der giver den nugældende Straffelov en langt større Effektivitet end den tidligere, til Trods for at den altsaa for en Række Forbrydelser har meget lavere Strafferammer.

Naar nu den ærede Forespørger sagde, at hvis man ikke skabte en effektiv Retshaandhævelse, vilde man her i Landet faa det samme, som man kender fra Amerika, nemlig Lynchjustits, saa skal jeg dertil sige, at det staa ogsaa for mig som noget, man til det yderste skal undgaa, og netop derfor stræber jeg at forstaa den Stemning, der er ude omkring, og stræber at tale den roligt til og om muligt til Rette. Men Forespørgeren sammenblandede to Ting, der ikke hører sammen, nemlig Lynchjustits og Nødværge. Bet er, at jeg sætter mig til Modværge mod det aktuelle Angreb, som truer eller er paabegyndt, og der giver Loven af 1930, som jeg allerede ved tidligere Lejligheder har sagt, langt bedre Muligheder for den Mand, der forsvarer sig selv og sine, end Loven af 1866 gjorde, betyder altsaa der et virkeligt Fremskridt. Noget ganske andet er dette, at man, efter at Forbrydelsen er fuldbyrdet og Forbryderen paagrebet, skrider til privat Retshaandhævelse. Det vil jeg i det længste advare det danske Folk imod at indlade sig paa.

Jeg er enig med det ærede Medlem Hr. Vagn Bro i, at Nævningetingenes Afgørelser ofte paa mærkelig Maade kontrasterer mod det stærke Krav om en effektiv Retshaandhævelse, som i Øjeblikket gør sig gældende. Paa eet Omraade er Retsbeskyttelsen for Menneskeliv virkelig overordentlig ringe her i Landet, og det gælder for de Individider, der mindst af alle er i Stand til at forsvare sig, for de spæde Børn. For dem er Retssikkerheden her i Landet med Folkets fulde Vilje nedsat meget betydeligt i de sidste Aar. Dette har jeg Gang paa Gang gjort opmærksom paa her fra denne Plads, men forgæves, og jeg maa sige, at Partiet Venstre kan ikke sige sig helt fri for en Medvirken til, at disse Forbrydelser er forblevet under Nævningetinges